“Naam?” Vroeg een mannelijke stem. “Die is onbekend” Reageerde een vrouwelijke stem. “Datum en tijd van overlijden?” Bromde de stem weer. “1 januari, rond 5 uur in de ochtend” De man bromde. “En de doodsoorzaak?” “Meerdere steekwonden in de buik en borst” Zei de vrouw voorzichtig. De man zuchtte. “Zo jong...”

Ik kon de man wel vertellen wie die onbekende persoon voor zijn ogen was. Ik wist alles over de doodsoorzaak, alles wat zij nog moesten gaan onderzoeken. Ik kan ze alleen niet vertellen wat er precies is gebeurd, de nacht van de jaarwisseling. Ik kan slechts toekijken hoe de politie stukje voor stukje de puzzel compleet maakt.

Maar laat ik bij het begin beginnen...

1

Regen droop langs de ramen terwijl ik hard aan mijn verslag over Napoleon aan het werken was. Na een nieuw hoofdstuk aan het verslag te hebben toegevoegd, zag ik dat ik meerdere gemiste berichten op mijn telefoon had.

Chloé, mijn beste vriendin, had me een aantal keer gebeld, en ze kon er absoluut niet tegen als ik niet direct op haar reageerde. Snel belde ik haar terug.

“Eva van der Pas! Ik heb je wel een miljoen keer gebeld!” Ik rolde met mijn ogen. “Wat is je wereldcrisis van vandaag?” Ze giechelde. “Nou gisteren toen we op stap waren, was er dus een mega lekkere jongen” Ik begon te lachen. “Krijg ik nu een heel verslag over hem, over zijn facebook?” Ze lachte. “Nee deze keer niet. Hij vroeg vanmorgen of ik mee naar de bioscoop ga. Ik zei ja! We zouden met vieren gaan, want hij zou ook een vriend meenemen, maar jij nam niet op”

“Wie heb je nou uiteindelijk gevraagd om mee te gaan?” Ze was even stil. “Jou” Zei ze toen hard. “Hij staat over een halfuur voor mijn huis met zijn vriend en dan moet je, in leuke kleren, er ook zijn.” Ik rolde weer met mijn ogen. Typisch Chloé.

“Ik zal me gaan omkleden” Chloé en ik waren al beste vriendinnen sinds de basisschool dus ik wist heel goed dat ik met geen enkele smoes onder haar uit kon komen. In de zomervakantie wilde ze per se naar een nieuwe film die in de bioscoop draaide, ook al was het eigenlijk prachtig weer om

te gaan zwemmen. Ik kon haar met geen enkele reden overhalen om die dag niet naar de bioscoop te gaan.

In mijn grote inloopkast koos ik een lichte spijkerbroek met gaten en een witte blouse. Ik schoot in mijn lage, beige instappers. Met wat bijpassende sieraden vond ik het wel prima. Vlot haalde ik een stijltang door mijn bruine haren en werkte ik mijn make-up een klein beetje bij. Vervolgens liep ik naar Chloé haar huis toe. Het was niet ver weg, en als ik te laat kwam moest ze maar even wachten.

Ik was net goed en wel binnen, neergeploft op de bank, wachtende tot Chloé klaar was, toen de deurbel ging. Boven hoorde je Chloé in de stress schieten en snel op en neer rennen. Ik besloot om de deur open te doen want ik kon moeilijk die jongen voor de deur laten staan.

“Hallo?” Zei de jongen voor me op een vragende toon, alsof hij niet zeker was van het adres. “Ben jij de jongen waar mijn beste vriendin niet over op kan houden, of zijn beste vriend?” Chloé verscheen boven aan de trap. “Eva, hou nou voor één keer je mond!” Toen rende ze gestrest weer verder. De jongen keek lachend naar mij. “Ik ben keuze nummer 2, gok ik zo” Ik lachte.

Achter de jongen stond een auto met een andere jongen nog achter het stuur. De jongen achter het stuur was druk aan het bellen. “Iets vaags, kreeg maar de helft mee waar het nou eigenlijk over ging.” Ik knikte “Vaag.” Hij begon weer te lachen. “Ik ben trouwens Nick.” Ik schudde zijn uitgestoken hand. “Eva.”

Ik leunde tegen de deurpost aan. “Mijn beste vriendin is niet de snelste, sorry daarvoor.” Hij lachte wederom. “Maakt niet uit, klinkt bekend.” Hij keek over zijn schouder naar zijn vriend in de auto. “Chloé, schiet nou eens op!” Schreeuwde ik naar boven.

Niet veel later kwam ze aanrennen. “Klaar!” Zei ze opgewonden. “Werd tijd” mompelde ik zacht.

Nick liep alvast terug naar de auto terwijl ik hem rustig na keek. Chloé kwam naast me staan. “Je weet dat je me best mag bedanken voor de keuzes die ik maak, kan je mooi over Olivier heen komen en Nick kiezen.”

Ik rolde met mijn ogen voor ik haar achtervolgde naar de auto.

Toen we eindelijk in de auto zaten draaide de jongen achter het stuur zich naar me toe. “Ik ben Dave.” Ik stelde me ook voor en daarna konden we eindelijk naar de bioscoop toe.

We waren naar de slechtste actiefilm ooit gegaan. Ik verveelde me kapot. Chloé was klef bezig met Dave terwijl ik bleef hopen dat er een spannende wending kwam in de film. Helaas kwam die er niet dus had ik niet veel tijd nodig om bij de aftiteling naar buiten te gaan. Ik keek achter me en zag alleen Nick.

“Ze zijn een andere zaal ingekropen.” Ik zuchtte, licht geïrriteerd dat Chloé me liet zitten. “Kom dan gaan we iets eten.” Zei Nick. Ik haalde mijn schouders op en liep achter hem aan. We liepen samen de stad door en bij de McDonalds bleef hij staan. “Je wil hier eten?” Vroeg ik langzaam. Hij knikte. “Wil je iets anders?” “Ik kom hier nooit.” Hij pakte

mijn hand en trok me richting de deur. “Voor alles moet een eerste keer zijn.”

Nick ging eten halen en kwam na vijf minuutjes terug. “Een medium cola, een friet en een McChicken.” Zei hij terwijl hij het dienblad voor me neer zette. Ik opende het doosje van de McChicken en keek naar het kleffe broodje. De sla lag grotendeels naast het broodje, in plaats van erop en dikke klodders saus dropen via de zijkant naar beneden. “Maak je geen zorgen, het smaakt beter dan dat het eruit ziet.” Zei Nick lachend.

Voorzichtig haalde ik het broodje eruit en nam een hap, in de poging zo min mogelijk te laten vallen. Het was op zich wel lekker, maar het was bij lange na niet zo lekker als de kipsandwiches van de bakker op de hoek waar Chloé en ik normaal gingen eten als we in de stad waren.

“Zullen we gaan?” Vroeg ik toen hij zijn broodje en friet op had. Hij knikte. Samenliepen we richting mijn huis. “In deze straat woon ik.” Zei hij. “Ga maar, ik woon niet veel verderop.” “Dat is niet netjes van me.” Ik schudde mijn hoofd. “Ga maar, ik moet toch nog Chloé bellen.”

Hij gaf me een afscheidsknuffel en hij probeerde me een kus te geven, maar ik deed net of ik niks in de gaten had en trok me terug. “Ik zie je nog wel!” Snel liep ik richting mijn huis. Ik liep de straat snel uit en ging via het park naar mijn eigen huis.

Nick leek me een hele vriendelijke jongen, maar ik kende hem pas net, en ik ga niet een jongen kussen terwijl ik hem pas net 2 seconden ken.

Het was ook de schuld van Chloé dat ik nu de middag met hem alleen moest doorbrengen. Het was wellicht beter als ik haar nu even zou bellen.

“Hé, Eva” Zei Chloé schijnheilig toen ik haar opbelde. “Je mocht mij best vertellen dat je nog een film wilde kijken hoor.” “Vond je het heel erg?” Ik hoorde de schuld in haar stem. Ik dacht even na over mijn antwoord. “Alleen dat ik nu naar huis loop in plaats van met de auto naar huis.” Ze was even stil. “Nu pas? Wat heb je dan gedaan? Ik kom nu naar je huis!” Toen werd er opgehangen.

Ik liep mijn oprit op en opende mijn voordeur. Mijn moeder kwam uit de woonkamer. “Was het gezellig?” Ik knikte en liep meteen door naar mijn kamer. Ik deed mijn lamp aan en schrok me dood toen Chloe opeens op mijn hemelbed lag.

“Wat heb je nu allemaal na de film gedaan?” Ik ging op mijn bed zitten. “We hebben nog gegeten in de stad.” “Oeh, heb je hem meegenomen naar de bakker om de hoek?” Ik schudde mijn hoofd. “De McDonalds.” “Maar jij vindt de McDonalds er toch ranzig uitzien?” Ik had dit wel verwacht. “Het zag er in het echt ook niet aantrekkelijk uit, erger zelfs, maar de smaak was niet zo heel vies ook al denk ik niet dat ik er nog een keer vrijwillig heen zal gaan” Ze giechelde. “En toen?”

“Moesten we naar huis lopen omdat iemand anders de autosleutels had.” Ze bloosde en ging snel verder. “Is dat alles?” Ik haalde mijn schouders op. “Hij wilde me een afscheidskus geven maar ik deed alsof ik niks doorhad…” Chloé zuchtte. “Je moet verder, Eva, je moet Olivier vergeten!” Ik haalde mijn schouders op. “Misschien wel, maar dat gaat niet zomaar.”

2

-Hee, luister eens, ze is op dit moment met een jongen in de McDonalds.
In de Mac? Dat is onmogelijk.
-Nee, toch niet. Ik denk dat we binnenkort met het plan moeten starten. Straks zijn we te laat en heb je pech.
Oké, we moeten eerst nog meer te weten zien te komen. Ga je vanavond nog langs haar huis om haar in de gaten te houden?
-Ja, ik ben er vanavond, morgen kan ik niet, maar ik zorg dat ik er dan vrijdagavond weer sta.
Dit moet gaan, we kunnen ons geen fouten veroorloven.
-Ik weet het maar al te goed.
Wees voorzichtig, ik wil niet gepakt worden, dan zijn we verder van huis.
-We worden niet gepakt, zolang we ons maar aan het plan houden.
Oké dan spreek ik je morgen wel over de voortzetting.
-Maak je geen zorgen, ik heb het plan al helemaal doordacht.

3

De verwarming straalde heerlijke warmte uit terwijl op het dak al een laagje ijs was gevormd. Het was nog donker buiten, de enige verlichting die je zag, kwam van de huizen uit de wijk. Er was voor deze winter een hoop sneeuw en extreme kou voorspeld. De weersvrouw vertelde dat het al sinds jaren niet meer zo koud was geweest. Dat kan ook wel kloppen want de laatste keer dat ik sneeuw heb gezien, was ik nog maar vijf jaar oud.

Het was in de nacht al tien graden onder het vriespunt en het was pas midden november. Iedere morgen ligt er al een laag ijs op de daken en valt er natte sneeuw uit de lucht. In de ochtend kon je bijna niet uit je bed komen en op de fiets was het niet te doen. Je handen verkleumde helemaal en dat terwijl ik gewoon dikke wollen handschoenen droeg.

Dit weer was vreselijk. Ik haatte de winter, de kou, de kriebeltruien, de dikke jassen en het vieze weer. De winter was niks voor mij, ik lag nu liever op een zonnig strand in Valencia of zwemmen in de blauwe zee van Tenerife, maar die droom kon ik voorlopig nog wel uit mijn hoofd zetten.

Ik keek naar mijn wekker. Over drie minuten zou het vreselijke geluid van het alarm mijn kamer weer vullen om me uit bed te krijgen. Ik zette de wekker vast uit en ging op de rand van mijn bed zitten.

Maandag, de sleur kon weer beginnen. Ik haalde mijn telefoon van de oplader en keek naar de lesuren die ik

vandaag had. Wiskunde, Frans, tekenen, Nederlands en Engels. Met een diepe zucht stond ik op en begon ik mijn ochtendroutine in de badkamer.

De warme douchestralen liepen over mijn schouders naar beneden. Ik sloot mijn ogen en waste mijn haren uit. Voorzichtig stapte ik daarna de koudere lucht tegemoet en begon ik met afdrogen en aankleden van de outfit die ik gisteren al voor vandaag had klaar gelegd.

Op mijn kamer begon ik met mijn make-up en haren föhnen. Ik trok mijn laarsjes aan en ging naar beneden. In de keuken zat mijn vader de krant te lezen en mijn moeder was aan de telefoon terwijl ze onhandig een ontbijt aan het klaarmaken was.

Onze familie had nooit tijd voor een gezellig ontbijtje in de ochtend, met zijn alle aan de keukentafel. Mijn moeder is chirurg en is dan vaak al weg voor ik überhaupt mijn bed uit was gekomen. Mijn vader is advocaat en die is dus regelmatig vroeg naar de rechtbank, of is al opgesloten in zijn werkkamer voor de rest van de dag. Mijn zus, Kyra, was altijd lang bezig met haar haren en make-up waardoor ze in de ochtend precies drie minuten overhad om haar ontbijt te maken, te eten en zich klaar te maken voor school. Mijn broer, Daan, vertrok al vroeg want hij zat op een school voor topsportleerlingen, twee uur van ons huis vandaan.

Ik ging rustig aan het kookeiland zitten terwijl ik mijn yoghurt aan het eten was. Mijn moeder rende gestrest door het huis om haar laatste dingen te pakken en mijn vader was al weer verdwenen naar zijn werkkamer. Terwijl ik bezig was met mijn

lunch aan het inpakken kwam mijn zus met veel lawaai de keuken in gestormd om snel een boterham klaar te maken.

Het was altijd hetzelfde verhaal. Iedere ochtend was het zo. Ik was gewend aan de rust en stilte tijdens mijn ontbijt die dan altijd weer werd verbroken door Kyra. Ik zeurde echter niet over haar, want Kyra had haar rijbewijs al gehaald en toevallig lag mijn school op haar route dus hoefde ik niet op de fiets door het vreselijke weer en kon ik met haar meerijden.

Vaak moest ik dan wel alleen terug naar huis omdat ze na haar school, vaak nog naar haar vriend Stef ging en dan moest ik wel met de bus terug. Maar dat was nog altijd beter dan door de kou op de fiets naar huis toe.

Snel trok ik mijn jas aan en gooide ik mijn handtas over mijn schouder en stond ik bij de deur rustig te wachten tot Kyra aan kwam lopen. Ik snap niet hoe ze in zo'n grote haast kon leven, ik word al gestrest als ik eraan denk. "Eva, schiet op, anders komen we nog te laat!" Mijn zus kwam de trap af rennen en zocht haar tas en jas. Ik rolde met mijn ogen. "Ik ben allang klaar, niet iedereen staat op het laatste moment op." "Ja, ja, ik weet het. Laten we gaan." Ze viste haar autosleutels uit het bakje bij de voordeur en liep naar buiten.

Onderweg praatten we altijd kort over school of over jongens. Eenmaal op school ging ik naar mijn kluis, pakte de juiste boeken en ging naar het lokaal waar Chloé dan al op me stond te wachten. En zo ging het iedere schooldag opnieuw en opnieuw.

4

“Staat alles klaar voor vanavond?”

“Ja maak je geen zorgen. Ik zal buiten in de tuin staan en iedere beweging in de gaten houden. Maak je geen zorgen, alles komt in orde.”

“Mooi zo, zorg wel dat ze iets merkt.”

“De sneeuw kan daar wel voor zorgen, het sneeuwt tot een uur of zeven, dus dan ziet zij de voetstappen wel staan, aangezien er niks voor vannacht wordt voorspeld. Ze hoeft alleen maar uit haar raam te kijken.”

“Dat komt goed uit. Dan kan vanavond het plan van start gaan.”

*“*Ik kan haast niet wachten om dat kreng...”

“Je weet dat we niet te ver moeten gaan, het moet genoeg zijn maar het moet haar niet wegjagen.”

“Ik weet wat het doel is, ik ben degene die jou heeft overgehaald voor het plan.”

“Wat zit er eigenlijk voor jou in?”

“Beetje wraak en een beetje geinen, niks speciaals.”

“Zorg nou maar dat alles vanavond klaar staat dan kunnen we tenminste zorgen dat alles vlekkeloos verloopt.”